

autor nieznany

gong

wysokość ramy 104,5 cm, szerokość ramy 100,5 cm, średnica gongu 52 cm

Jawa Zachodnia, Indonezja

2 połowa XX wieku

znajduje się w zbiorach Muzeum Azji i Pacyfiku

Okrągły mosiężny gong zawieszony pionowo na drewnianej ramie. Gong wykonany jest z mosiężnej blachy patynowanej na brązowo. Na środku płyty znajduje się wybrzuszenie zwane czaszą. Ma ono kształt niewielkiej, wypukłej półkuli. Czasza jest w kolorze mosiądzu i jest wyraźnie jaśniejsza od reszty gongu.

Powierzchnia gongu jest fazowana i wydaje się składać z dwóch pierścieni różnej grubości. Wokół czaszy gong wydaje się być grubszy, bliżej brzegów - cieńszy. Krawędzie gongu są zaokrąglone.

Powierzchnia gongu nie jest idealnie gładka, widoczne są drobne nierówności blachy.

Po bokach gongu, na zagięciu krawędzi, znajdują się dwa niewielkie otwory, przez które przewleczony jest sznurek, na którym wisi gong.

Sznurek podwieszony jest na metalowych hakach przymocowanych do drewnianej ramy. Rama wykonana jest z toczonych drewnianych elementów pomalowanych na ciemny brąz. Widziana od przodu, tworzy kształt wysokiego trapezu.

Pałka, którą uderza się w gong, aby wydobyć z niego dźwięk, zawieszona jest na górze, z prawej strony ramy. Pałka kształtem przypomina berło z wyraźnie wyróżnioną rękojeścią i gałką. Gałka obciążona jest szarą, bawełnianą tkaniną.

Rękojeść jest wykonana z drewna. Jest rzeźbiona w kształt uproszczonej postaci ludzkiej, która siedzi obejmując ramionami kolana. Siedząca postać na głowie ma bardzo wysoki kapelusz. Nakrycie głowy jest wyższe, niż sama postać. Pałka jest pomalowana na taki sam ciemny brąz, na jaki pomalowana jest cała rama. Na powierzchni drewna widoczne są lekko przetarte złocenia.

Gongi są bardzo ważnymi instrumentami w Azji Południowo-Wschodniej; wchodzi m.in. w skład orkiestry zwanej gamelanem. Mogą mieć różne formy i wymiary. Prawdopodobnie wywodzą się z pogranicza Tybetu i Birmy. Na Jawie, skąd pochodzi ten gong, są znane od IX w.